

[Axel Sørensen.]

til fremtidens politiske og økonomiske kamp for tilværelsen. Men hvis disse unge f. eks. indrettede sig efter den tale, det ærede medlem fornylig holdt i Aarhus, og i overensstemmelse med det ærede medlems stilling til spørgsmålet om skattemæssige lempelser for en del af ungdommen, som har bundet sig til store afdrag, skal det ærede medlem ikke vente sig altfor stærk hyldest.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale at stemme for de af finansministeren stillede ændringsforslag, som er tiltrådt af udvalget.

Derimod vil jeg anbefale at stemme imod de af det kommunistiske parti stillede ændringsforslag. Man argumenterer her for at give lettelser til de polioramte, de enligstillede mødre og enkerne, men heroverfor skal jeg anføre, at man allerede i henhold til statsskattelovens §§ 23 og 28 har hjemmel til at give skattemæssige lempelser til sådanne personer.

Til slut vil jeg udtale håbet om, at vi ret hurtigt må komme til at stå foran gennemførelsen af en skattereform, hvorefter beskatningen på alle områder bliver mere ligelig og retfærdigere end nu.

(Kort bemærkning).

Ølgaard: Det ærede medlem hr. Axel Sørensen omtalte skattelettelserne for de nyetablerede, men det ærede medlem må ikke forsøge at fremstille det således, at det kun er ham og det radikale venstre, der har interesse for disse unge. Vi har også stillet et forslag, men det nægtede det ærede medlem at gå med til; så kan man altid diskutere, hvilket forslag der var bedst for de unge, det er en skønssag. Vi har mange, mange gange givet udtryk for interesse for de unge, forresten også før det radikale venstre fremkom med forslag i den retning.

(Kort bemærkning).

Axel Sørensen: Det ærede medlem vil sikkert erindre, at da man for 2 år siden fremsatte forslaget om at komme de unge til hjælp, der havde de store gældsforpligtelser, var det ærede medlems partifælle finansminister. Det ærede medlem var sikkert selv med i udvalget, hvor man var klar over, at skulle man sætte en tidsmæssig grænse,

måtte det blive 1950, da Koreakrigen og andre politiske begivenheder havde fremkaldt en inflationsbevægelse her i landet. Den gik det ærede medlem med til, men han kunne have bidraget endnu mere til at lette de unges kår ved at få nedsat den omtalte procentsats fra 100 til 90 pct. af den skattemæssige værdi; det kunne nogle af det ærede medlems meningsfæller også være kommet til at nyde godt af. Jeg konstaterer, at det ønskede det ærede medlem altså ikke; ellers havde han vel givet tilslutning til vort forslag. At sætte grænsen ved 1. april 1948 synes jeg ikke er rimeligt, fordi de menesker, der har etableret sig før 1950, har haft nogle gode år med mulighed for at få nogle af afdragene tilside. Det er en kendsgerning.

Anker Lau: Der er en ting, som jeg gerne vil have lov til ved denne lejlighed at sætte en streg under. Det drejer sig nu ikke om de unge; det drejer sig om de gamle. Her er jo også en sag, som er druknet i lutter velvilje. Jeg må tilstå, at da jeg for snart mange år siden fra denne talerstol under en finanslovdebat for første gang talte om opsparing i forbindelse med selvpensionisternes kår, var jeg så naiv, at jeg anså denne sag for at være så rigtig, så retfærdig og så indlysende, at det var forholdsvis let at finde frem til en løsning, og at man dog i alle tilfælde kunne bringe bedre overensstemmelse i stand mellem de menneskers kår, der selv havde foretaget opsparing til deres gamle dage, og kærene for dem, for hvem der bliver sørget på anden måde. Men årene gik, og der blev talt og skrevet meget om denne sag, medens de økonomiske forhold for mange gik op og ned. Men for dem, det her drejer sig om, for sparerne, blev forholdene kun ringere. Disse opsparere, som vi udmærket kender herinde, som vi appellerer til, som vi taler kønt om, og som vi skaber præmieordninger for, dem vender vi alligevel ryggen på det tidspunkt, da de skal leve af den opsparing, de har foretaget. Disse gode samfundsborgere er i begrebets egentlige forstand inflationens ofre; alle andre i samfundet får erstatning i kraft af pristallet, øgede tilskud eller fradrag; men de, der har sparet op for at føle sig trygget på deres gamle dage, straffes, hver gang priserne eller skatterne stiger.

I dag er vi altså ikke kommet længere, end